

den *voorafgaand* aan het besluit en niet pas daarna als de betrokkene bezwaar maakt.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten

227

Nadere beoordeling medische situatie per latere datum alsnog en per direct noodzakelijk, omdat uitkomst daarvan mogelijk van invloed is op voorliggend geschil

Centrale Raad van Beroep (vzr.)
17 mei 2021, nr. 21/1232 WIA-VV,
ECLI:NL:CRVB:2021:1153
(Van de Griend)
Noot E. van den Bogaard

Voorlopige voorziening. Intrekking uitkering. Amber. Beoordeling toegenomen beperkingen. Opdracht voorzieningenrechter. Geen voorschotten.

[Awb art. 3:2, 3:46, 8:81 lid 1 en 8:84 lid 2 onder d; Wet WIA art. 57 lid 1]

Samenvatting: Het UWV heeft de aanvraag om een WIA-uitkering in verband met toegenomen arbeidsongeschiktheid per 4 februari 2019 afgewezen omdat er geen sprake is van wijziging in de gezondheidssituatie. In bezwaar heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep geconcludeerd dat de opname in het ziekenhuis van 5 tot 12 april 2019 en de wijziging van de medicatie reden geven voor onderzoek naar de situatie per 5 april 2019. Omdat het gaat om een latere datum dan 4 februari 2019 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep dit verder ter beoordeling gelaten aan de primaire afdeling. Die beoordeling per 5 april 2019 is uitgebleven. De voorzieningenrechter concludeert dat nadere verzekeringsgeneeskundige beoordeling van de situatie op en na 5 april 2019 alsnog en per direct noodzakelijk is. Gelet op het zich onder de gedingstukken bevindende rapport

van de contractarts van het UWV van 5 december 2019 is niet uitgesloten dat sprake is van een toename van beperkingen per 4 februari 2019. Door het zeer korte tijdsverloop tussen 4 februari 2019 en 5 april 2019 kan ook niet worden uitgesloten dat deze herbeoordeling van invloed is op het nu bij de Raad voorliggende geschil. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er daarom sprake van twijfel of de aangevallen uitspraak in hoger beroep in stand zal kunnen blijven. De voorzieningenrechter ziet dan ook aanleiding het UWV op te dragen het in het vooruitzicht gestelde herbeoordelingstraject binnen tien weken af te ronden. Gelet op de onzekere uitkomst van de nadere beoordeling ziet de voorzieningenrechter onvoldoende grond om het UWV op te dragen een voorschot aan verzoeker te verstrekken.

Uitspraak op het verzoek om voorlopige voorziening,
tussen:
[verzoeker] te Suriname (verzoeker)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens verzoeker heeft mr. S. Maachi, advocaat, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 5 november 2020, 19/3892 (aangevallen uitspraak). Tevens heeft mr. Maachi namens verzoeker op 12 april 2021 een verzoek om een voorlopige voorziening gedaan. Het Uwv heeft schriftelijk gereageerd op dit verzoek.

Het onderzoek ter zitting heeft via videobellen plaatsgevonden op 10 mei 2021. Namens verzoeker is mr. Maachi verschenen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door F.M.J. Eijmael.

Overwegingen

1.1. Bij besluit van 1 juni 2012 heeft het Uwv verzoeker met ingang van 5 juli 2012 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%. Begin 2017 is verzoeker naar Suriname verhuisd. In het kader van een herbeoordeling heeft verzoeker op 12 februari 2018 in Suriname contractarts Uwv, L.P. ChinKon-Sung, bezocht. Hierna is bij besluit van 15 oktober 2018 de WGA-uitkering van verzoeker

met ingang van 22 december 2018 beëindigd, omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Verzoeker heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Dit bezwaar is op 17 januari 2019 ongegrond verklaard.

1.2. Verzoeker heeft op 7 februari 2019 bij het Uvw gemeld dat hij met ingang van 4 februari 2019 toegenomen arbeidsongeschikt is. Hij heeft op die datum de spoedeisende hulp bezocht. Bij besluit van 15 maart 2019 heeft het Uvw geoordeeld dat de gezondheidssituatie van verzoeker per 4 februari 2019 niet is gewijzigd. Aan dit besluit is een rapport van een verzekeringsarts van 15 maart 2019 ten grondslag gelegd.

1.3. Het bezwaar van verzoeker tegen het besluit van 15 maart 2019 heeft het Uvw bij besluit van 11 juli 2019 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Aan dit besluit ligt een rapport van 25 juni 2019 van een verzekeringsarts bezwaar en beroep ten grondslag.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van verzoeker tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3.1. Verzoeker heeft in hoger beroep aangevoerd meer beperkt te zijn dan door het Uvw wordt aangenomen. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verzoeker verwezen naar verschillende medische stukken.

3.2. Verzoeker heeft tevens verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij in een medische en financiële noodsituatie is komen te verkeren. Verzoeker en zijn partner beschikken over onvoldoende middelen om de vaste lasten, waaronder de kosten voor medische zorg, te voldoen en verzoeker dreigt uit zijn woning te worden gezet. Inmiddels kan verzoeker ook geen geld meer lenen bij derden.

3.3. Het Uvw heeft verzocht het verzoek af te wijzen. Daartoe heeft het Uvw aangevoerd dat het besluit van 11 juli 2019 juist is. Hierbij heeft het Uvw verwezen naar een rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 22 april 2021. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd dat de medische stukken geen nieuwe inzichten opleveren en dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van objectieve beperkingen als gevolg van ziekte, anders dan een chronisch pijnsyndroom.

4. De voorzieningenrechter komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Op grond van de artikelen 8:104, eerste lid, en 8:108, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in verbinding met artikel 8:81 van de Awb kan, indien tegen een uitspraak van de rechtbank hoger beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de Raad op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

4.2. Bezien moet worden of op grond van een afweging van de wederzijds in aanmerking komende belangen al dan niet een voorlopige voorziening moet worden getroffen. Daarbij komt ook in beeld de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de aangevallen uitspraak niet in stand zal blijven. Voor zover deze toetsing meebrengt dat het geschil in de bodemprocedure wordt beoordeeld, heeft het oordeel van de voorzieningenrechter een voorlopig karakter en is het niet bindend voor de beslissing in die procedure.

4.3.1. Uit wat door verzoeker naar voren is gebracht, is aannemelijk geworden dat hij er spoedeisend belang bij heeft dat een voorlopige voorziening wordt getroffen. Daarmee komt de vraag aan de orde of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de aangevallen uitspraak in hoger beroep niet in stand zal blijven. De beantwoording van die vraag vergt een onderzoek en een afweging die pas in de bodemprocedure ten volle kunnen geschieden. In het kader van dit verzoek komt de voorzieningenrechter tot de volgende afweging.

4.3.2. In zijn rapport van 25 juni 2019 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep geconcludeerd dat de opname van verzoeker in het ziekenhuis van 5 april 2019 tot 12 april 2019 en de wijziging van zijn medicatie, reden geven onderzoek te doen naar de situatie per 5 april 2019. Omdat het gaat om een latere datum dan 4 februari 2019, is dit verder ter beoordeling aan de primaire afdeling, aldus de verzekeringsarts bezwaar en beroep. In een in beroep opgesteld rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 22 november 2019 is herhaald dat de klachten en beperkingen in april 2019 mogelijk zijn toegenomen en dat daar nader onderzoek naar dient te worden verricht.

4.3.3. Hoewel zich onder de gedingstukken een rapport bevindt van contractarts ChinKonSung van 5 december 2019, heeft, zo is ter zitting van de voorzieningenrechter gebleken, naar aanleiding hiervan geen vervolgtactie van de kant van het Uvw plaatsgevonden. Beoordeling door de pri-

maire afdeling van de situatie vanaf 5 april 2019 of later is uitgebleven. Chin-Kon-Sung vermeldt in het genoemde rapport evenwel dat een cliënt wordt gezien die erg beperkt is geworden in vergelijking tot het laatste spreekuur in februari 2018 en dat een herbeoordeling over zes maanden is te adviseren om na te gaan of de diagnose scherper is gesteld en eventuele behandeling is ingezet. Gelet op de inhoud van dit rapport was er te meer aanleiding voor de voorgenomen verdere actie.

4.3.4. De voorzieningenrechter concludeert dan ook dat nadere verzekeringsgeneeskundige beoordeling van de situatie van verzoeker op en na 5 april 2019 alsnog en per direct noodzakelijk is. Gelet op het rapport van Chin-Kon-Sung is niet uitgesloten dat sprake is van een toename van beperkingen. Door het zeer korte tijdsverloop tussen 4 februari 2019 en 5 april 2019 kan ook niet worden uitgesloten dat deze herbeoordeling van invloed is op het nu bij de Raad voorliggende geschil. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er daarom sprake van twijfel of de aangevallen uitspraak in hoger beroep in stand zal kunnen blijven. De voorzieningenrechter ziet dan ook aanleiding het Uvw op te dragen het in het vooruitzicht gestelde herbeoordelings-traject af te ronden. Daarbij wordt nog opgemerkt dat niet de (precieze) diagnose, maar de medisch objectiveerbare beperkingen van belang zijn voor een juiste beoordeling van de belastbaarheid.

4.4. Gelet op overweging 4.3.1 tot en met 4.3.4 zal de voorzieningenrechter een voorlopige voorziening treffen, inhoudende dat het Uvw wordt opgedragen het herbeoordelingstraject binnen tien weken af te ronden. Gelet op de onzekere uitkomst van de nadere beoordeling ziet de voorzieningenrechter onvoldoende grond om het Uvw op te dragen een voorschot aan verzoeker te verstrekken.

5. De toewijzing van het verzoek om voorlopige voorziening vormt aanleiding om het Uvw te veroordelen in de proceskosten van verzoeker. Deze kosten worden, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, begroot op € 1.068,= voor verleende rechtsbijstand.

Beslissing

De voorzieningenrechter van de Centrale Raad van Beroep

- wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe;

- draagt het Uvw op om binnen tien weken het onder 4.3.2 tot en met 4.3.4 bedoelde herbeoordelingstraject af te ronden;
- veroordeelt het Uvw in de kosten van verzoeker tot een bedrag van € 1.068,=;
- bepaalt dat het Uvw aan verzoeker het in de voorlopige voorzieningsprocedure betaalde griffierecht van € 134,= vergoedt.

NOOT

1. In relatief korte tijd drie toegewezen voorlopige voorzieningen in arbeidsongeschiktheidszaken: dat is opmerkelijk en zeker omdat in twee daarvan het Uvw wordt opgedragen voorschotten te gaan betalen. In de hier besproken uitspraak van de voorzieningenrechter van de CRvB van 17 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1153, wordt het verzoek om voorschotten te betalen afgewezen, maar in de hiervoor in deze aflevering opgenomen uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam van 11 maart 2021, ECLI:NL:RBAMS:2021:1113, «USZ» 2021/226, m.nt. E. van den Bogaard, worden deze wel toegewezen, net als in de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam van 24 februari 2021, ECLI:NL:RBAMS:2021:843. In deze noot ga ik in op de vraag wiens of welk belang nu eigenlijk spoedeisend moet zijn. Dat blijkt (lang) niet altijd het belang van verzoeker te zijn, maar kan ook zijn gelegen in (de voortgang van) de bodemprocedure.

Spoedeisend belang 1: toegangspoort

2. Art. 8:81 lid 1 Awb (dat op grond van art. 8:108 lid 1 Awb van overeenkomstige toepassing is op het hoger beroep) bepaalt dat de voorzieningenrechter van de in de hoofdzaak bevoegde bestuursrechter een voorlopige voorziening kan treffen "indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist". Daarmee is de toegangspoort tot een voorlopige voorziening gelegen in het spoedeisende belang ("onverwijlde spoed").

De vraag is echter om *wiens* spoedeisende belang het moet gaan. Zoals ook in de hier opgenomen uitspraak het geval is (zie r.o. 4.3.1), wordt daarbij naar het belang van de *verzoeker* gekeken. Hoewel het dan vooral gaat om het *financiële* belang, blijkt uit r.o. 4.3 en 4.4 van CRvB (vzr.) 8 juni 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1428, dat ook *an-*

dere belangen van verzoeker daarbij een rol kunnen spelen: "Een spoedeisend financieel belang is, zoals verzoekster ter zitting heeft opgemerkt, niet aan de orde. Ook *anderszins* is niet gebleken van een voor verzoekster zo zwaarwegend belang dat de behandeling van de bodemprocedure niet zou kunnen worden afgewacht (cursivering EvdB)."

Art. 8:81 lid 1 Awb spreekt echter niet over 'belang van de verzoeker' maar over "betrokken belangen". Dat suggereert dat ook andere belangen c.q. belangen van anderen aanleiding kunnen geven om een voorziening te treffen, bijvoorbeeld het belang van de bestuursrechter zelf; zie hierna bij punt 8 e.v.

3. Een spoedeisend *financieel* belang van de verzoeker wordt doorgaans niet zo snel aangenomen. Zie bijvoorbeeld CRvB (vzr.) 11 september 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:2208 ("Van een acute financiële noodsituatie, die door het treffen van de gevraagde voorziening zou kunnen worden opgeheven, is niet gebleken. (...) Dat verzoeker, zoals hij stelt, inmiddels zijn huis is kwijtgeraakt, schulden heeft en bij zijn ouders is gaan wonen is voor het aannemen van een acute financiële noodsituatie niet voldoende. Verzoeker ontvangt inmiddels een bijstandsuitkering waarmee hij in zijn huidige levensonderhoud kan voorzien.") en CRvB (vzr.) 25 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1290 ("Van belang is dat verzoeker sinds 8 juni 2017, de datum waarop hem een WIA-uitkering is geweigerd, kennelijk zonder financiële ondersteuning door UWV of gemeente in zijn levensonderhoud heeft kunnen voorzien. Dat er thans een acute financiële noodsituatie zou zijn ontstaan die door het treffen van de gevraagde voorziening zou kunnen worden opgeheven, is niet gebleken"). Er moet dus wel iets bijzonders aan de hand zijn.

4. Is eenmaal vast komen te staan dat er een spoedeisend belang is, dan komt de vraag aan de orde of de betrokken belangen het treffen van een *voorziening* vereisen. Die belangenafweging vereist een *inhoudelijke* beoordeling van de zaak. In arbeidsongeschiktheidszaken moet dan worden beoordeeld of de mate van arbeidsongeschiktheid juist is vastgesteld.

De vraag is echter of dat zich leent voor een voorlopige beoordeling. De vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid is immers afhankelijk van medische en arbeidskundige aspecten die niet tot het (primaire) kennisdomein van

de rechter behoren en waarover de rechter zich juist door externe (door partijen en/of door hemzelf ingeschakelde) deskundigen laat voorlichten. Zoals de voorzieningenrechter in r.o. 4.3.1 overweegt, "vergt (dat) een onderzoek en een afweging die *pas in de bodemprocedure ten volle kunnen geschieden* (cursivering EvdB)".

Een *prima facie* oordeel in een voorlopige voorziening loopt daarmee een reëel risico later te worden ingehaald door een tegengestelde uitkomst in de hoofdzaak.

5. Dat in de hiervoor bij punt 3 aangehaalde voorbeelden geen sprake zou zijn van een financiële noodsituatie, overtuigt overigens niet. De vraag is daarom of in die zaken het oordeel over het spoedeisend belang niet mede is ingegeven door het oordeel over de rechtmatigheid van het bestreden besluit. En als dat het geval is, is dat dan erg?

Nee, wat mij betreft is dat niet erg. In zaken waarbij hangende de bezwaarprocedure om een voorlopige voorziening wordt gevraagd, kan het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter als een boemerang terugkeren in het nadeel van de betrokkene: als de voorzieningenrechter eenmaal heeft geoordeeld dat het bestreden besluit naar voorlopig oordeel in stand zal blijven, dan zal dat de bereidheid om bij de heroverweging in bezwaar tot een andere uitkomst te komen, er zeker niet groter op maken. Ik zal niet de enige rechtsbijstandverlener zijn die in een besluit op bezwaar de overwegingen van de voorzieningenrechter letterlijk heeft terug gelezen. Afwijzen wegens het ontbreken van spoedeisend belang is voor de voorzieningenrechter dan ook een effectieve manier om te voorkomen dat zijn voorlopige – en in de hoofdzaak niet bindende – oordeel doorwerkt in die hoofdzaak: als je niet iets positiefs kunt zeggen, zeg dan liever niets...

Spoedeisend belang 2: versmolten met rechtmatigheidsoordeel

6. In arbeidsongeschiktheidszaken waarbij een voorlopige voorziening wel is toegewezen, is vaak goed te zien dat het oordeel over het spoedeisend belang en het oordeel over de rechtmatigheid van het bestreden besluit met elkaar versmelten. Zie bijvoorbeeld CRvB 23 november 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:2919, «USZ» 2021/3, waarin verzoeker geen recht had op bijstand, omdat het inkomen van zijn echtgenote daarvoor te hoog was (zodat verzoeker en zijn echtgenote

beschikken over een inkomen boven bijstandsniveau).

Waar in ECLI:NL:CRVB:2020:2208 het inmiddels kunnen beschikken over een inkomen *op* bijstandsniveau ertoe leidde dat geen “acute financiële noodsituatie” (en dus ook geen spoedeisend belang) werd aangenomen, staat in ECLI:NL:CRVB:2020:2919, «USZ» 2021/3 het kunnen beschikken over een inkomen *boven* bijstandsniveau niet in de weg aan het wel aannemen van spoedeisend belang. In ECLI:NL:CRVB:2020:2919 kon de voorzieningenrechter zich echter niet vinden in de door de rechtbank gegeven interpretatie van een door verzoeker ingebracht expertiserapport en de “zoals door het UWV ter zitting van de voorzieningenrechter is erkend, (...) bepaald summier (...) te noemen” en door de voorzieningenrechter ontoereikend geachte reacties daarop van de verzekeringsarts bezwaar en beroep. “Deze twee omstandigheden, in hun onderlinge samenhang bezien, roepen naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter een *dusdanige mate van twijfel* op wat betreft de waarschijnlijkheid van het in hoger beroep in stand blijven van de aangevallen uitspraak, dat er aanleiding is de gevraagde voorziening te treffen (cursivering EvdB).” Die voorlopige voorziening hield in dat het UWV een eenmalig voorschot van netto € 8.000 diende te betalen.

De twijfel over de juistheid van de uitspraak van de rechtbank en de gebreken in de motivering van de verzekeringsarts waren kennelijk van dien aard, dat de voorzieningenrechter deze gebreken zwaarder vond wegen dan het kunnen beschikken over een inkomen boven bijstandsniveau. Maar omdat zonder spoedeisend belang nu eenmaal geen voorlopige voorziening kan worden getroffen, moest de voorzieningenrechter zijn oordeel over de rechtmatigheid van het bestreden besluit laten doorwerken in zijn oordeel over het spoedeisend belang: de onrechtmatigheid van het besluit constitueert het spoedeisend belang en versmelt daarmee.

7. Hoewel dit versmelten op gespannen voet lijkt te staan met de bewoordingen van art. 8:81 lid 1 Awb, is dit in overeenstemming met wat de wetgever heeft beoogd: “Reden om een voorlopige voorziening te treffen is er naar onze mening, indien het besluit naar het voorlopig oordeel van de rechter onrechtmatig is en dit ook los van de vraag of de gevolgen van de uitvoering van het

besluit onomkeerbaar zijn – bij de uitvoering van een onrechtmatig besluit kan een bestuursorgaan, juridisch gezien, immers geen belang hebben – of indien de rechter twijfels heeft over de rechtmatigheid van het besluit en de uitvoering van het besluit tot onomkeerbare gevolgen leidt.” (*Kamerstukken II* 1992/93, 22495, nr. 6, p. 23). In de eerste situatie zit het spoedeisend belang in het *zo snel mogelijk beëindigen* van de gevolgen van een besluit waarvan de onrechtmatigheid (naar voorlopig oordeel) is *vastgesteld* en in de tweede situatie zit het spoedeisend belang in het *voorkomen van onomkeerbare* gevolgen van een besluit dat *mogelijk* onrechtmatig is (de twijfel aan de rechtmatigheid is dan niet sterk genoeg om op voorhand *alle* gevolgen daarvan tegen te houden, maar wel groot genoeg om te voorkomen dat er *onomkeerbare* gevolgen ontstaan).

Spoedeisend belang 3: dat van de rechter

8. De hier opgenomen uitspraak laat niet alleen zien dat spoedeisend belang en rechtmatigheidsoordeel in elkaar overlopen en niet los van elkaar kunnen worden gezien, maar ook dat de *rechter zelf* een spoedeisend belang kan hebben bij het treffen van een voorlopige voorziening. Om dat te zien, moeten we kijken naar de bijzonderheden van de casus.

9. Verzoeker ontvangt sinds 2012 een WIA-uitkering berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100% en is begin 2017 naar Suriname verhuisd. Op 12 februari 2018 vindt in Suriname een herbeoordeling plaats, die ertoe leidt dat de WIA-uitkering met ingang van 22 december 2018 wordt beëindigd. Op 4 februari 2019 bezoekt verzoeker de spoedeisende hulp en op 7 februari 2019 meldt hij zich toegenomen arbeidsongeschikt bij het UWV. Bij besluit van 15 maart 2019 oordeelt het UWV echter dat per 4 februari 2019 geen sprake is van toegenomen arbeidsongeschiktheid. Het bezwaar daartegen wordt bij besluit van 11 juli 2019 ongegrond verklaard en de rechtbank schaaft zich achter dat oordeel.

10. Verzoeker vraagt de voorzieningenrechter van de CRvB om een voorlopige voorziening te treffen en voert daarbij aan dat hij in een medische en financiële noodsituatie is komen te verkeren, aangezien hij onvoldoende middelen heeft om de vaste lasten, waaronder de kosten voor medische zorg, te voldoen en uit zijn woning dreigt te worden gezet. Hij kan ook geen geld meer lenen bij derden.

In r.o. 4.2 stelt de voorzieningenrechter voorop dat "(b)ezien moet worden of op grond van een afweging van de wederzijds in aanmerking komende belangen al dan niet een voorlopige voorziening moet worden getroffen. Daarbij komt ook in beeld de vraag of *er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de aangevallen uitspraak niet in stand zal blijven* (cursivering EvdB)" waarna hij in r.o. 4.3.1 oordeelt dat "(u)it wat door verzoeker naar voren is gebracht, (...) aannemelijk (is) geworden dat hij er spoedeisend belang bij heeft dat een voorlopige voorziening wordt getroffen" en doorstoot naar de inhoudelijke beoordeling.

11. Uit de rapportage van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 25 juni 2019 blijkt dat verzoeker van 5 april 2019 tot 12 april 2019 opgenomen is geweest in het ziekenhuis en dat zijn medicatie is gewijzigd. Hij concludeert dat dit reden geeft om onderzoek te doen naar de situatie per 5 april 2019, maar dat dit buiten het bereik ligt van de procedure die gaat over de situatie per 4 februari 2019 en dat de beoordeling daarvan aan de primaire afdeling is.

Uit het dossier blijkt verder dat verzoeker op 5 december 2019 is gezien door de keuringsarts in Suriname die rapporteert "dat een cliënt wordt gezien die erg beperkt is geworden in vergelijking tot het laatste spreekuur in februari 2018 en dat een herbeoordeling over zes maanden is te adviseren om na te gaan of de diagnose scherper is gesteld en eventuele behandeling is ingezet." Verdere vervolgactie is echter uitgebleven.

De voorzieningenrechter oordeelt dat de inhoud van het rapport van 5 december 2019 eens te meer aanleiding had moeten geven voor verdere actie (r.o. 4.3.3) en "dat nadere verzekeringsgeneeskundige beoordeling van de situatie van verzoeker op en na 5 april 2019 alsnog en *per direct* noodzakelijk is (cursivering EvdB)" (r.o. 4.3.4).

12. De crux zit hierbij in het "per direct". De voorzieningenrechter acht het namelijk niet uitgesloten dat sprake is van een toename van beperkingen. En door het zeer korte tijdsverloop tussen 4 februari 2019 en 5 april 2019 acht hij het ook niet uitgesloten dat de beoordeling van de situatie per 5 april 2019 *van invloed is op het nu bij de Raad voorliggende geschil* over de situatie per 4 februari 2019.

Daarmee wordt duidelijk waar het werkelijke spoedeisende belang zit: niet in de financiële situatie van verzoeker, maar in de *voortgang van*

de bodemprocedure bij de CRvB. Als immers de CRvB de reguliere gang van primaire besluitvorming, bezwaar en beroep moet afwachten, dan zal het nog enkele jaren duren voordat hij (door gevoegde behandeling van beide beroepen) de situatie per 4 februari 2019 in samenhang met die per 5 april 2019 kan beoordelen. Het is dus het *belang van de CRvB* zelf dat als 'betrokken belang' in de zin van art. 8:81 lid 1 Awb vereist dat het UWV met onverwijlde spoed aan het werk wordt gezet.

Dat het belang van de CRvB zelf de doorslag geeft, wordt bevestigd door de inhoud van de getroffen voorziening: de opdracht aan het UWV om het beoordelingstraject met betrekking tot de situatie per 5 april 2019 binnen 10 weken af te ronden. Het financiële belang van verzoeker legt het af tegen de onzekerheid van de uitkomst van deze beoordeling, want zijn verzoek om toekenning van voorschotten wordt afgewezen.

13. Materieel gezien wijst de voorzieningenrechter het verzoek *van verzoeker* af. Maar hij maakt wel van de gelegenheid gebruik om *in de bodemzaak* een (met een bewijsopdracht vergelijkbare) procedurele beslissing te geven, waar niets voorlopigs aan is. En daar is verzoeker meer bij gebaat dan bij een voorschot dat hij later wellicht weer zal moeten terugbetalen.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten